

EDICE ZNAMENÍ DOBY

Když se narodil Bůh

CO O TOM ŘÍKÁ BIBLE

EDICE ZNAMENÍ DOBY

Když se narodil Bůh

CO O TOM ŘÍKÁ BIBLE

Když se narodil Bůh

Blíží se další Vánoce. Čas, na který se těší děti i dospělí. Ve shonu, který prožíváme po celý rok, je najednou čas zastavit se a zjistit, že máme rodinu – životního partnera a děti. Na pár hodin zavládne pohoda a klid...

Lidé zase vyslovují Ježíšovo jméno, a přitom mnozí ani nevědí, kdo to byl. Malé děti věří, že jim dárky přináší „Ježíšek“. Pak trochu odrostou a zjistí, že to není pravda. Zažijí zklamání, které v jejich myslích často postaví první překážku tomu, aby uvažovali o skutečném Ježíši, jenž kdysi žil na naší zemi a dnes přebývá v nebi. O Ježíši, který má rád každého člověka, a proto nám lidem přinesl ten největší dar, jaký můžeme získat.

Vypravme se na cestu dějinami naší planety. Pojdme hledat Ježíše, který ne-

nabízí pokoj a klid jen pro dobu vánočních svátků, ale pro každý den.

STVOŘENÍ ŽIVOTA NA PLANETĚ ZEMI

Kdysi na počátku existence života na naší planetě se v myslí Stvořitele zrodil plán. O stavu země v té době se dozvídáme na první straně Bible: „*Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůní byla tma*“ (Genesis 1,1).

Pak pustou planetu navštívil Bůh a země se mu začala měnit před očima. Tmu vystřídal světlo, pustinu rajská zahrada. V moři se zabydlely ryby a další vodní tvorové. Až do oblak se vznášela hejna ptáků mnoha různých druhů.

Během šestého dne návštěvy na naší planetě řekl Bůh: „*Učiňme člověka, aby*

byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi“ (Genesis 1,26). A jak řekl, tak i udělal: „Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil“ (Genesis 1,27).

Bůh vytvořil člověku ideální podmínky pro život. Nabízí dostatek jídla, průzračnou vodu v řekách, čistý vzduch a také možnost setkávat se se svým Stvořitelem. Člověk má vše, co potřebuje ke šťastnému a spokojenému životu, a tento stav může trvat věčně. Stvořitel provádí muže a ženu zahradou Eden a ukazuje jim jeden strom za druhým. Mohou jíst plody všech stromů, které vidí.

Pak Bůh namíří svůj prst na jeden strom a říká: „Nejezte z něho, ani se ho nedotkněte, abyste nezemřeli“ (Genesis 3,3). Jen tomuto jedinému stromu se mají zdaleka vyhýbat. U něho jim hrozí nebezpečí, že o to vše, co mají, přijdou. Ochota respektovat toto varování je jedinou podmínkou pro věčné trvání stavu štěstí a spokojenosti všech obyvatel planety Země.

TEMNÝ DEN

Bůh před tímto stromem varoval, protože to bylo jediné místo, kam směl přijít ďábel – satan. Bytost, která do vesmíru zavlekla zlo a vzpouru proti Stvořiteli.

Lidé mohou polemizovat nad tím, zda existuje laskavý a milující Bůh. Ale na něčem se přece jen shodneme – že je zde zlo. To není třeba dokazovat. Všichni více nebo méně pociťujeme jeho studené doteky na puls našeho života. A toto zlo je mimořádně inteligentní bytost duchovní podstaty.

On oklamal prvního člověka a přivodil vpád hříchu do našeho světa – se všemi jeho následky: bolesti, nemocemi i smrtí. Zná přírodní zákony a může dokonce způsobovat přírodní katastrofy. Ale lidé svalují vinu na Boha. Tím naplňují záměr tohoto svůdce – zpochybnit lásku Boha k člověku a obvinít jej z krutosti a nespravedlnosti.

Ludvík Švihálek

Jen na tomto místě mohl nastražit svou léčku – a také to udělal.

Člověk se zakázanému stromu vyhýbal, avšak jednoho dne se dopustil tragické chyby. Satanu vyšel jeho ďábelský plán. V přestrojení za hada vylezl na zakázaný strom. Nedaleko tohoto místa právě procházela žena. Satan jí namluvil, že u stromu jí nic nehrozí: „Bůh vám toto ovoce zakázal, protože ví, že když ho

okusíte, stanou se z vás bohové. Podívej, já toto ovoce také jím. Předtím jsem byl obyčejným hadem – a teď mluvím jako člověk. Bůh je sobec a chce mít tento strom pro sebe. Nemá vás rád...“

Žena poslouchá jeho vyprávění o tom, že ji Bůh nemá rád. Líbí se jí myšlenka, že by spolu se svým mužem mohli být jako Bůh. Nakonec natáhne ruku, vezme to krásné ovoce a zakousne se do něho. Když za ní po chvíli přichází manžel, dává ochutnat i jemu. Vypráví mu, jak nádherná budoucnost je čeká.

Žena i její muž uvěřili ďáblu sugestivnímu vyprávění. Zakázané ovoce jedli s vírou, že je čeká něco, co doposud nepoznali. Tato víra je nezklamala. Poznali něco, o čem doposud neměli ani tušení – poznali strach.

V té chvíli totiž uslyšeli přicházejícího Boha a začali se bát.

ZASLÍBENÍ

Stvořitel s nimi hovoří o tom, co se stalo, a seznamuje je s důsledky jejich jednání. Přijdou o ráj, stali se z nich smrtelníci a jejich další život už nebude jen pohoda a radost. Čeká je boj o přežití. Na každé sousto se pěkně nadřou. Nebyli spokojeni s tím, že nad nimi panuje jejich Stvořitel, a tak nyní poznají, jaké to je, když jim bude vládnout ďábel.

V těchto zlých událostech ale zazní i poselství naděje. Paradoxně se objeví ve slovech adresovaných svůdci: „Mezi

tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrťí hlavu a ty jemu rozdrťíš patu“ (Genesis 3,15). Až přijde ten správný čas, narodí se Zachránce, který jednou provždy porazí ďábla a všechny síly zla. Tím umožní, aby na naší planetě opět vládl Bůh. Vráti se vláda dobra a s ní i pokoj a mír.

Bůh nás však tak moc miluje, že poslal svého vlastního Syna, aby každý, kdo v něho věří, měl věčný život. Stvořitel umíral, aby zachránil své stvoření. Ježíš na kříži je poslední a definitivní odpověď na satanovo falešné obvinění.

Ludvík Švihálek

ZA BRANAMI RÁJE

Adam s Evou opouštějí ráj. Začínají osidlovat zemi. Mohou si vybrat, koho budou uctívat: zda Stvořitele, nebo svůdce. Rodí se jim děti a pak přicházejí na svět další a další generace. Doba lidského života se v tomto období počítá na staletí, a tak lidí rychle přibývá.

Jak čas běží, stále více lidí opouští víru ve Stvořitele. Morálka upadá a zlo se rozmáhá. Jen někteří jedinci předávají svým dětem zprávu o tom, co se stalo v ráji.

Bible popisuje, co toto odmítání víry ve Stvořitele způsobí: „Poznali Boha,

ale nevzdali mu čest jako Bohu, ani mu nebyli vděční, nýbrž jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě. Tvrdí, že jsou moudří, ale upadli v bláznovství: zaměnili slávu nepomíjitelného Boha za zobrazení podoby pomíjitelného člověka, ano, i ptáku a čtvernožců a plazů. Proto je Bůh nechal napospas nečistým vášním jejich srdcí, takže zneuctívají svá vlastní těla; vyměnili Boží pravdu za lež a klanějí se a slouží tvorstvu místo Stvořiteli!“ (Římanům 1,21–25).

UCTÍVÁNÍ STVOŘENÍ

Člověk je stvořen s určitými touhami. Aby mohl být šťastný, je pro něj nezbytné, aby byl milován, a současně potřebuje někoho, koho by mohl sám milovat. Potřebuje také někoho, koho by mohl obdivovat, uctívat, komu by se mohl klanět.

Víra v bytost, která nás stvořila a je mocnější než my, nám dává pocit klidu a bezpečí. Pokud ale Stvořitele ze svého života vytěsníme, začneme najednou ve svém nitru pociťovat zvláštní prázdnotu. Chybí nám někdo, koho bychom mohli uctívat. Začneme toužit po někom nebo po něčem, co by tuto prázdnotu duše zaplnilo.

Lidé, kteří upustili od uctívání Stvořitele, po čase začínají podvědomě toužit po někom a hledat něco, co by v jejich životě Boha nahradilo. Jejich pozornost

zaujalo slunce. Každý den svítí nad jejich hlavou. Ráno vyjde, pak putuje po obloze a večer se schová za obzor.

Všichni si uvědomují, jak důležitou roli v jejich životě slunce hraje. Poznávají, jaké to je, když svítí málo nebo naopak moc. Jednoho dne pak někoho napadne, že by mohli uctívat slunce. Když jim bude příznivě nakloněno, nebudou se muset bát neúrody a hladu.

Nápad se ujal. Zbožňování a uctívání slunce jako božstva se rychle šíří po celé planetě.

VYVOLENÝ NÁROD

V krátké době se slunce stává božstvem všech národů na zemi. Vedle těch, kdo uctívají slunce, žijí na planetě lidé, kteří stále uctívají Stvořitele a připomínají si jeho zaslíbení, že jednou přijde den, kdy se narodí zaslíbené dítě, které porazí síly zla a vrátí vládu na této zemi zase do rukou Stvořitele.

Bůh se k těmto lidem zvláštním způsobem přiznal. Uzavírá s nimi smlouvu, podle níž se jednou stanou velkým a mocným národem, který nebude nikdy zcela vyhlazen.

Od prvního slibu daného Abrahamovi to trvalo ještě téměř půl tisíciletí, než se tento slib stal skutečností. Mojžíš, kterého Bůh povolal, vyvedl z Egypta všechny potomky svého prapředka. Na poušti pak Bůh z těchto bývalých otroků trpělivě vytvářel svůj lid – Izrael. Svěřil jim

zprávu o stvoření a další důležité informace, které pak Mojžíš zapsal pro další generace.

Židé, jak dnes říkáme potomkům tohoto národa, dostali ještě jeden dar: Bůh slíbil, že právě v jejich středu se narodí zaslíbený potomek ženy, který osvobodí svět od nadvlády hříchu.

Bůh otevírá dveře, které nás od něho oddělují. Přibouchli jsme si je vlastní vinou. A protože už nejsme schopni sami přijít k Bohu, přichází Bůh ve svém Synu k nám. Stává se člověkem, rodí se v chlévě jako bezmocné děťátko.

Bůh přichází do našeho ztemnělého světa, do temnoty a chladu stáje, do temnoty a chladu našeho života.

Raniero Cantalamessa

VÁNOČNÍ PŘÍBĚH

Uplynulo mnoho staletí, během kterých Židé stále vyhlíželi narození zaslíbeného osvoboditele, kterému říkali Mesiáš. Přišel den, kdy se to konečně stalo. V Betlémě se narodil Ježíš – Bůh, který se stal člověkem.

V evangeliu podle Lukáše můžeme číst: „Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po ce-

lém světě proveden soupis lidu. Tento první majetkový soupis se konal, když Sýrii spravoval Quirinius. Všichni se šli dát zapsat, každý do svého města.

Také Josef se vydal z Galileje, města Nazareta, do Judska, do města Davidova, které se nazývá Betlém, poněvadž byl z domu a rodu Davidova, aby se dal zapsat s Marií, která mu byla zasnoubena a čekala dítě.

Když tam byli, naplnily se dny a přišla její hodina. I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou“ (Lukáš 2,1–7).

Narodil se potomek ženy, kterého lidé očekávali téměř čtyři tisíce let. Celý vesmír byl u toho. Jejich Bůh se stal člověkem a narodil se jako malé, bezbranné miminko.

Jak na to reagovali lidé, které přišel vysvobodit z otroctví hříchu? Zvláštní je, že z jeho národa si toho nikdo nevšiml. Přesto nezůstává sám:

„A v té krajině byli pastýři pod širým nebem a v noci se střídali v hlídkách u svého stáda. Náhle při nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich. Zmocnila se jich veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městečce Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí.“

A hned tu bylo s andělem množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsosti Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.“

Jakmile andělé od nich odešli do nebe, řekli si pastýři: „Pojďme až do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil.“

Spěchali tam a našli Marii a Josefa i to dětátko položené do jeslí. Když je spatřili, pověděli, co jim bylo řečeno o tom dítěti“ (Lukáš 2,8–17).

Není to zvláštní? Bůh posílá svého posla k pastýřům. K jesličkám, v nichž odpočívá malinký Ježíš, nezve krále ani kněze, zve prosté pastýře. Zve ty, kdo se tímto pozváním budou cítit poctěni.

Ježíšova rodina dostává v Betléme ještě jednu vzácnou návštěvu: „*Když se narodil Ježíš v Judském Betléme za dnů krále Heroda, hle, mudrci od východu se objevili v Jeruzalémě a ptali se: „Kde je ten právě narozený král Židů? Viděli jsme na východě jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit.“ Když to uslyšel Herodes, znepokojil se a s ním celý Jeruzalém; svolal proto všechny velekněze a zákoníky lidu a vyptával se jich, kde se má Mesiáš narodit.*

Oni mu odpověděli: „V judském Betléme; neboť tak je psáno u proroka: „A ty, Betléme, v zemi judské, zdaleka nejsi nejmenší mezi knížaty judskými, neboť z tebe vyjde vévoda, který bude pastýřem mého lidu, Izraele.“ Tehdy Herodes tajně povolal mudrce a podrobně se jich vyptal na čas,

kdy se hvězda ukázala. Potom je poslal do Betléma a řekl: „Jděte a pátrejte důkladně po tom dítěti; a jakmile je naleznete, oznamte mi, abych se mu i já šel poklonit.“

Oni krále vyslechli a dali se na cestu. A hle, hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo to dítě. Když spatřili hvězdu, z radovali se velikou radostí.

Vešli do domu a uviděli dítě s Marií, jeho matkou; padli na zem, klaněli se mu a obětovali mu přinesené dary – zlato, kadidlo a myrhu. Potom, na pokyn ve snu, aby se nevraceli k Herodovi, jinudy odcestovali do své země“ (Matouš 2,1–12).

Snad všichni znají příběh o Ježíšově narození, včetně toho, co jeho příchod na naši planetu doprovázelo.

Většina lidí už ale neví, co tento narozený Bůh dělal dál. Neznají další příběhy z doby, kdy chodil jako potulný učitel po Palestině a vyprávěl o svém nebeském Otci: o jeho lásce a shovívavosti, ale i o tom, že jednou přijde soud a s ním i naše zodpovědnost za vše, co jsme kdy učinili.

Ježíš nakonec zemřel potupnou smrtí – byl přibit na kříž. O tři dny později byl vzkříšen. Vstal z mrtvých a o pár týdnů později se vrátil tam, odkud přišel – do nebe na Boží trůn.

To, co pro nás udělal, popisuje ve zkratce apoštol Pavel: „*Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe*

způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán“ (Filipským 2,6–11).

Po Ježíšově odchodu do nebe vzniká v Jeruzalémě křesťanská církev. Ježíšovo učení se bleskově šíří po celém světě. Dostává se za hranice židovského území a první křesťané se musí vyrovnávat s tím, jak na jejich učení reagují jejich sousedé, kteří vyznávají jiná božstva.

ZROZENÍ BOHŮ

Ježíšův příběh se v mnohém podobá legendám, které můžeme vystopovat ve všech náboženstvích světa. Ve všech kulturách nacházíme nějakou obdobu božské rodiny, která se podobá tomu, co můžeme číst v evangeliích.

Spousta lidí díky tomu věří, že pravdu mají ti, kdo tvrdí, že evangelisté opisovali od svých pohanských sousedů. Je to pravda? Podobá se křesťanství jiným kulturám a náboženstvím?

Přenesme se na chvíli ve své mysli o čtrnáct století zpět. Evropou se šíří uctívání Ježíše. My se ale nacházíme v Teotihuacánu, jednom z nejposvátnějších míst starých Aztéků. Jméno tohoto místa znamená „místo zrození bohů“.

Odráží víru, že právě na tomto místě tvořili bohové vesmír.

Je večer a už zítra bude slavnostně dokončena Pyramida Slunce. Na počest boha Slunce je do každého stupně dlouhého schodiště zazděno několik lebek malých dětí, které byly obětovány ke slávě tohoto božstva.

Jade drží v náručí svou malou dcerku. Až bude zítra pyramida slavnostně zasvěcena ke svému účelu, její dcera zemře. Bude první obětí na oltáři. Kněz jí z těla zaživa vytrhne její malé tlukoucí srdíčko a kapky její krve, které spadnou na zem, mají zemi zaručit přízeň boha Slunce. Jen díky tomu se může celý národ těšit, že uzraje i další úroda.

Všichni Jade říkají, jaká je to pro ni čest, že právě její dcera byla vybrána k této oběti. Ona to tak ale necítí. Odmítá tuto krutost. Přála by si, aby jí dcera jednou mohla říci: „Maminko!“ Jenže to se nestane. Její malá holčička zítra zemře a Jade by si přála zemřít s ní...

BŮH, KTERÝ SE OBĚTUJE

Křesťanství se nepodobá žádnému náboženství, které existovalo v době jeho vzniku. Všechna tehdejší náboženství vedla lidi k tomu, že si svá božstva musí udobřit oběťmi, často i lidskými, jako to dělali Mayové a Aztékové. S něčím takovým se v křesťanství nesetkáme. Bůh Bible je jiný. Obětuje se sám. Umírá za nás, abychom my mohli žít.

Pohané přinášeli svým bohům oběti, aby usmířili jejich hněv. Ten, kdo obětoval, byl člověk. V případě Ježíše Krista je tomu však přesně naopak. Zde Bůh dává obět za člověka a je pak na člověku samotném zda tuto obět přijme.

Ludvík Švihálek

KOMU SE POKLONÍM?

Už od ráje se každý člověk setkává se zásadní otázkou: „Komu se pokloním?“ Panovníci starých říší se rádi nechávali uctívat jako bohové. Klanění si většinou vymáhali silou. Typickým příkladem je babylonský král Nebúkadnesar.

V šestém století před Kristem nechává postavit obrovskou zlatou sochu, která ho představuje jako vládce dějin a pána nad každým člověkem. Když je hotová, přikazuje, že se jí musí všichni poklonit. Tři mladí Židé to odmítají. Uctívají totiž Hospodina.

Král je nechá předvolat a pak se ptá: „Je to tak, Šadraku, Měšaku a Abed-nego, že mé bohy neuctíváte a před zlatou sochou, kterou jsem postavil, jste se nepoklonili? Nuže, jste ochotni v čase, kdy uslyšíte hlas rohu, flétny, citary, harfy, loutny a dud a rozmanitých strunných nástrojů, padnout a poklonit se před sochou, kterou jsem udělal? Jestliže se nepokloníte, v tu

hodinu budete vhozeni do rozpálené ohnivé pece. A kdo je ten Bůh, který by vás vysvobodil z mých rukou!“ (Daniel 3,14,15).

Všichni tři se odmítají poklonit zlaté soše, a jsou proto vhozeni do rozpálené pece. Tím ale jejich příběh nekončí. Král po chvíli nahlédne do pece a udiveně volá: „Což jsme nevhodili do ohně tři svázané muže?“ Odpověděli králi: „Jistěže, králi.“ Král zvolal: „Hle, vidím čtyři muže, jsou rozvázaní a procházejí se uprostřed ohně bez jakékoli úhony. Ten čtvrtý se svým vzhledem podobá božímu synu.“

I přistoupil Nebúkadnesar k otvoru rozpálené ohnivé pece a zvolal: „Šadraku, Měšaku a Abed-nego, služebníci Boha nejvyššího, vyjděte a pojdte sem!“ Šadrak, Měšak a Abed-nego vyšli z ohně.

Satrapové, zemští správci a místodržitelé a královská rada se shromáždili, aby viděli ty muže, nad jejichž těly neměl oheň moc; ani vlas jejich hlavy nebyl sežehnut, jejich pláště nedoznaly změny, ani nebyly cítit ohněm“ (Daniel 3,24–27).

UCTÍVÁNÍ SLUNCE

Nejen Židé, ale i křesťané mají vždy problémy s klaněním se někomu jinému než Bohu. Proto jsou pronásledováni i římskými císaři, kteří se sami považují za bohy a nutí své podřízené, aby se k nim podle toho chovali.

Křesťanství se po svém vzniku rychle šíří mimo území Palestiny. Jeho vyznačiči řeší otázku: „Komu se budu klanět?“

Slunce se uctívalo v Egyptě, Babylonu, Persii, Římě a v mnoha dalších pohanských národech. Asyřané měli boha slunce Šamaše, Egypťané boha slunce jménem Amon Ra. Chetitě uctívali bohyni slunce Arinnu. Známý je také chrám zasvěcený slunci v indickém Kónáráku. U Vikingů symbolizuje uctívání slunce sluneční vůz ze severského Trundholmu. Římané nazývali boha slunce Mithru Sol invictus – Neviditelné slunce. Matka římského císaře Aurélie byla kněžkou boha slunce. Samotný císař byl obzvláště věrný uctívání slunce. Jeho životopisec Flavius Vopiscus zaznamenal císařovo oficiální prohlášení, že „Slunce je pánem Římské říše“ (Sol Dominus imperii Romani).

Jedním z problémů je i rozšíření uctívání slunce a klanění se nejen jemu, ale i ostatním nebeským tělesům.

Není náhodou, že Peršané slavili 25. prosince narozeniny svého boha Mithry, který byl bohem Slunce ještě dříve, než se narodil Ježíš. Také Keltové oslavovali v den slunovratu narození svého božstva. Římané se ve stejném termínu těšili na Saturnálie, oslavy zrození Ne-

přemožitelného Slunce (dies natalis Solis Inuicti).

MÍSTO SLUNCE JEŽÍŠ

Dnes už nezjistíme, kdo přišel s nápadem, aby křesťané v den slunovratu oslavovali narození Ježíše. Většina Ježíšových následovníků v té době žila uprostřed pohanských sousedů, kteří na konci každého roku bujaře oslavovali nové zrození svého božstva.

A tak někoho napadlo, že když ostatní oslavují slunce a klanějí se mu jako dárci života, křesťané by mohli oslavovat Ježíše. Spasitele, který každému člověku nabízí nový život bez konce v nebeském království. V Bibli o tomto království můžeme číst: „Noci tam již nebude a nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce, neboť Pán Bůh bude jejich světlem a budou s ním kralovat na věky věků“ (Zjevení 22,5).

Křesťané neměli žádný důvod klanět se slunci. Jejich světlem i dárce života byl Ježíš. Proto se rozhodli využít dobu, kdy se ostatní klaní slunci, k oslavám Ježíšova narození.

KDY SE NARODIL JEŽÍŠ?

Často dostávám otázku: „Proč Bible zamlčuje datum Ježíšova narození?“ Křesťané skutečně nevědí, kdy se Ježíš Kristus narodil. Ono to nakonec není vůbec důležité. Ježíše uctíváme jako Boha. Pokud bychom chtěli definovat, kdo je to Bůh,

pak bychom mohli říci: Je to bytost, která nemá počátek ani konec.

Z tohoto pohledu není nutné znát čas, kdy se Marii v Betlémě narodilo její první dítě. Ježíš totiž existoval dávno předtím. Nemá počátek ani konec. Pouze část jeho existence, kdy na sebe vzal lidskou podobu, je ohraničena jeho narozením v Betlémě a smrtí na golgotském kříži. Proto nikoho z pisatelů evangelií nenašlo opsat z Ježíšova rodného listu datum jeho narození.

DUCH VÁNOC

Vánoce se mezi křesťany staly časem, kdy si připomínají narození svého Spasitele. Už během čtyřtýdenního adventu můžeme vzpomínat na jeho život a na vše, co pro nás udělal. Můžeme denně děkovat Bohu za to, že nás neopustil, když jsme my, prostřednictvím našich prarodičů v ráji, opustili jeho.

Otázkou je, jak prožívat dobu vánočních svátků, abychom nesplynuli s těmi, kteří se raději klanějí slunci. Jak prožívat vánoční období bez toho, abychom propadli konzumu jako většina dnešní společnosti?

Pokud chceme, aby se Vánoce staly časem, kdy se setkáme s Ježíšem, možná nám něco může napovědět jeden ze starých židovských svátků, které neustanovil Hospodin, ale samotní Židé.

Tímto svátkem je Purim. Vznikl v době, kterou popisuje kniha Ester.

Židé tímto svátkem oslavovali zázrak, díky kterému nebyli jako národ vyhubeni. Autor knihy píše o tom, co v den tohoto svátku dělali Židé na příkaz Mordokaje, jedné z hlavních postav celého příběhu: „Uložil jim, aby každým rokem slavili čtrnáctého a patnáctého dne měsíce adaru památku na dny, v nichž si Židé odpočinuli od svých nepřátel, a na měsíc, který jim přinesl zvrát, místo starosti radost, místo smutku den pohody; aby je slavili jako dny radostného hodování a aby posílal jeden druhému dárky a chudým dary“ (Ester 93,21.22).

Mordokajova rada je prostá. Doma si během sváteční hostiny dávejte malé pozornosti. Zjistěte, zda ve vašem sousedství nežije někdo, kdo by potřeboval něco většího než jen malou drobnost. Mezi sebou si rozdejte dárky a chudým a potřebným dávejte dary.

Tento princip můžeme přijmout i pro křesťanské Vánoce. Hodnota svátků nespočívá v tom, jak velké dary dáme nebo dostaneme. Středem Vánoc by mělo být chválení Boha za jeho dar – věčný život, který nám přinesl Ježíš Kristus. A pokud chceme jednat jako náš Spasitel, porozhlédněme se po lidech, kteří nejsou tak bohatí jako my, a poděleme se s nimi o to, co díky Božímu požehnání máme.

VRÁTÍ SE JAKO KRÁL

Spousta lidí zná z Ježíšova života jen příběh o jeho narození. Považují jej za ta-

kovou sváteční pohádku pro děti. Nevědí nic o tom, co Ježíš dělal. Možná by si ještě vzpomněli, že zemřel na kříži. Tím jejich poznání Ježíše končí. A to je škoda. Věčná škoda.

Ježíš totiž celý život učil, uzdravoval nemoci a kázal. V jednom kázání říká: *„Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já. A cestu, kam jdu, znáte“* (Jan 14,1–4).

Ježíšova nabídka platí i dnes. I dnes chce naše srdce zbavit úzkosti a strachu z budoucnosti. Také tobě i mně nabízí místo v nebeském domově. Zarezervoval nám apartmá v Božím paláci. Čeká, jak se rozhodneme.

Před dvěma tisíci lety se Ježíš narodil jako malé, bezbranné miminko. Když splnil svou misi, odešel zpět do nebe, kde dnes sedí na trůnu a vládne spolu se svým Otcem celému vesmíru.

Když odcházel, slíbil, že se zase vrátí. Vráti se pro každého, kdo zareagoval na jeho nabídku a požádal o rezervaci nebeského apartmá.

Jak bude jeho návrat vypadat? *„Tehdy se ukáže znamení Syna člověka na nebi; a tu budou lomit rukama všechny čeledi země a užří Syna člověka přicházet na oblacích nebeských s velkou mocí a slávou.*

On vyšle své anděly s mohutným zvukem polnice a ti shromáždí jeho vyvolené do čtyř úhlů světa, od jedněch konců nebe ke druhým...“ (Matouš 24,30-31).

Až nastane okamžik Ježíšova návratu na naši zemi, nepřijde už jako člověk, ale jako Bůh a svrchovaný Vládce celého vesmíru. Přijde, aby z naší země odstranil hřích i jeho původce. Přijde, aby i zde nastolil nebeský řád: *„Syn člověka přijde v slávě svého Otce se svými svatými anděly, a tehdy odplatí každému podle jeho jednání“* (Matouš 16,27).

KOMU SE POKLONÍM?

Vraťme se ještě jednou k otázce, která rozděluje lidstvo na dvě skupiny: na ty, kteří se jednou přestěhují do nebeského apartmá, a na ty, kteří přestanou existovat a zaniknou společně se zlem i jeho původcem.

Jak mohu poznat, komu se skutečně klaním? Zda Ježíši, nebo jeho nepříteli – ďáblu? Poslechněme si opět slova z Ježíšova kázání. Vysvětluje v něm, jakým lidem otevře bránu svého království: *„Tehdy řekne král těm po pravici: ‚Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa. Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznul jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou‘“* (Matouš 25,34–36).

Podívejme se, jak reagují ti, kterým jsou tato slova určena: „*Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a nasýtli jsme tě, nebo žíznivého, a dali jsme ti pít? Kdy jsme tě viděli jako pocestného, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme za tebou?*“ (Matouš 24,37–39).

Nebeský král jim odpoví: „*Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně*

V životě jsem se už zúčastnil desítek diskuzí, ve kterých se řešilo, co potřebujeme k tomu, abychom jednou získali věčný život. Všimli jste si, jakou podmínku dává Ježíš? Dá se to vyjádřit jedním slovem – láska. Lidé po pravici, kteří představují spásené, nejsou zachráněni proto, že přečetli každý rok alespoň jednou Bibli nebo chodili pravidelně na bohoslužby. Zachránilo je srdce, které měli na správném místě. Když potkali někoho, kdo byl v nouzi, tak mu podle svých možností pomohli. Ono to má logiku. Protože ten, kdo do svého srdce vpustí Ježíše, nemůže zůstat bez lásky. A ten, kdo má v srdci Boží lásku, neprojde lhostejně okolo někoho, kdo je v průšvihů.

jste učinili“ (Matouš 24,40). Ten, kdo se klaní Ježíši, nedokáže přejít okolo potřebného, aniž mu pomohl. Tak totiž jednal a jedná Ježíš. Nikoho nenechá v jeho problému samotného. U každého se zastaví a je s ním tak dlouho, jak je to třeba.

KDYŽ SE NARODÍ BŮH

Podle autorů biblických evangelií není důležité, kdy se Ježíš narodil jako člověk; daleko důležitější je, aby se jako Bůh narodil v našem nitru.

Ježíš je zvláštní Bůh. Je Pánem celého vesmíru. Má moc svým slovem tvořit nové slunce i planety. Je jen jedno místo ve vesmíru, kde je to s jeho vládou jiné. Tím místem je lidské srdce. O tom, kdo ovládne mé srdce, rozhodují já sám. Podle Bible rozhodují o tom, komu otevřu dveře svého nitra: „*Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večerět a on se mnou*“ (Zjevení 3,20).

Určitě není špatné vzpomínat na chvíli, kdy se na naší planetě narodil Bůh. Bez jeho narození a smrti bychom neměli žádnou naději. Pokud se však stejný Bůh nenarodí i v mém srdci, pak ten „vánoční příběh“ zůstane jen mrtvou legendou, která pro mne nebude mít žádný význam.

Jak je na tom tvé srdce?

Už se v něm narodil Bůh?

Když se narodil Bůh

Vlastimil Fürst

Znamení doby 8

Vydalo nakladatelství Advent-Orion, Roztocká 5, 160 00 Praha 6

e-mail: expedice@adventorion.cz, www.adventorion.cz

Odpovědná redaktorka: Michaela Hrachovcová

Grafická úprava: Robert Prokopec

Foto na obálce: Photos.com

Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Praha 2013

Chcete-li se o daném tématu dovědět víc,
kontaktujte Středisko korespondenčních kurzů, www.skk.cz.

Vánoce jsou časem, na který se těší děti i dospělí. Lidé během nich vyslovují Ježíšovo jméno, a přitom mnozí ani nevědí, kdo to byl. Malé děti věří, že jim dárky přináší „Ježíšek“. Pak trochu odrostou a zjistí, že to není pravda. Zažijí zklamání, které v jejich myslích často postaví překážku tomu, aby uvažovali o skutečném Ježíši, jenž kdysi žil na naší zemi. O Ježíši, který má rád každého člověka, a proto nám lidem přinesl ten největší dar.

